

Krzysztof Burek

Miodusy-Pokrzywne, pow. Siemiatycze

Informator Archeologiczny : badania 6, 204-205

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

obiekty. Wykop trzeci, umiejscowiony po zewnętrznej stronie wału grodziaka / 6 x 2,5 m /, częściowo go obejmujący, ujawnił w dolnych partiach warstwy kulturowej poza skłosem wału znaczne ilości spalonego drewna w układzie nieregularnym, zinterpretowane jako resztki zniszczonych, wierzchnich konstrukcji wału, obsuniętych tu w wyniku jego pożaru.

Materiał zabytkowy stanowią przede wszystkim ułamki naczyń oraz kilka przedmiotów żelaznych, m.in. liściowaty grot strzały. W świetle materiału zabytkowego chronologię obiektu można wstępnie ustalić na X-XII wiek.

MIODUSY-POKRZYWNE
pow. Siemiatycze

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku

Badania prowadzi mgr Krzysztof Burek.
Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny. /X-XI w./.

Stanowisko usytuowane jest na łagodnym stoku wysoczyzny w odległości około 150 m na wschód od ostatnich zabudowań wsi Miodusy-Pokrzywne. Prace miały charakter ratowniczy. Ich celem było zrekonstruowanie pierwotnego zasięgu, zniszczonego w ciągu ostatnich lat, rozległego kurhanu. Przebadanie wschodniej partii fragmentarycznie zachowanego wyniesienia o średnicy - około 8 m i wysokości około 1,60 m. Zamierzenia te zostały tylko częściowo zrealizowane z braku siły roboczej.

W odsłoniętym, podczas niszczeniowej rozbiórki, profilu zachowanej części kurhanu stwierdzono następującą stratygrafię: 1/ brązowa glina całcowa, 2/ jasnoszara warstwa gliny z piaskiem o miąższości około 0,30 - 0,40 m, 3/ warstwa nasypowej, żółto-szarej gliny o największym miąższości - 2,10 m. W części centralnej nasypu, bezpośrednio ponad warstwą nasypkową, znajdowało się skupisko kamieni w luźnym układzie / średnica 0,15 - 0,40 m/, między którymi występowała słabo czytelna warstwa spalenizny o miąższości 0,40-0,10 m, małe skupisko przepalonych kości i duży fragment grubościennego naczynia ze śladami obtaczania.

Na krawędziach nasypu wykryto ślady rowu dookólnego o średnicy 3,5-4,0 m w postaci nieckowato układających się w profilu warstw intensywnie ciemnej ziemi z dużą przymieszką węgla oraz ceramiki wczesnośredniowiecznej.

W wyniku tegorocznych prac ustalono, że średnica zniszczonego kurhanu w

Miodusach - Pokrzywnych wynosiła pierwotnie około 25 m. Materiał ceramiczny pozwala wyznaczyć chronologię kurhanu na X-XI w.

Badania będą kontynuowane.

MOGILNO

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Mikołaja Kopernika
w Toruniu

Badania prowadzili dr Jadwiga Chudziakowa
/autorka sprawozdania/, mgr Wiesława
Matuszewska-Kola, mgr Gerard Wilke.
Finansował WKZ w Bydgoszczy. Trzeci
sezon badań. Zespół klasztorny pobenedyk-
tyński. Osada wczesnośredniowieczna -VIII-X w. ,
gród wczesnośredniowieczny- X-XII w., obiekt
klasztorny - XI-XVII w.

Badania skoncentrowano przede wszystkim na dziedzińcu klasztornym oraz jak w ub. sezonie na terenie ogrodu przylegającego do kościoła od strony północnej.

W wyniku prac na terenie dziedzińca, dokonanych aż na dwunastu wykopach badawczych, uzyskano dalsze cenne źródła do odtworzenia historii rozwoju osadnictwa na badanym terenie, jak i dotyczące bezpośrednio rozwoju obiektu sakralnego i klasztornego. Badania fundamentów nawy południowej kościoła, wykazały istnienie tu, podobnie jak od strony północnej kościoła, fundamentów transeptu bazyliki romańskiej. Pozwoliło to na ustalenie szerokości obiektu romańskiego na 22,5 m.

Po stronie północnej dziedzińca odkryto studnię o głębokości 8 m, wykonaną z kamienia nie wiązanej zaprawą wapienną. Na dnie studni zalegały spalone fragmenty jej drewnianej nadbudowy. Zawartość studni, stanowiły zabytki / fragmenty ceramiki, monety, przedmioty metalowe/, które można zamknąć w ramach chronologicznych XI/XII - XIV wieku.

Na terenie ogrodu przylegającego od strony północnej do kościoła, odkryto fundamenty oraz posadzkę, niewielkiej ceglanej konstrukcji, którą sięgając do dość licznych analogii, można określić jako resztki dzwonnicy. Na podstawie układu stratygraficznego, należy ją datować na wiek XIV. Na znacznym obszarze odkryto tu również fundamenty zabudowań, będące pozostałością samego klasztoru, lub należące